

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Εἶδος ΣΤ'

Φεβρουάριος 1984

Ἀρ. Φύλλου 21

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Ἀναίρεσις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη πού ἔγινε στὶς Σπέτσες
τὸ ἀπόγευμα τῆς 3ης Φεβρ. τοῦ 1984

Α'

Στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ἀγιορείτου» περιγράψαμε λεπτομερῶς τὰ πρὸ καὶ μετὰ τὴν «ἀποτείχισιν» τοῦ π. Χρυσοστόμου γεγονότα. Στὸ παρὸν θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ μία ἀπὸ τίς πολλές ἀντιδράσεις τοῦ κ. Ἱεροθέου ἐναντίον του, τὴν ὁμιλίαν τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσε ὁ Σεβασμιώτατος νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν λαὸν τῶν Σπετσῶν, προκειμένου νὰ ἐκφοβήσῃ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Γέροντος.

Στὴν ὁμιλία ἐκείνῃ πού σκοπὸς τῆς ἦτο ἡ παρὰ πλάνησις τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ ὁμιλητὴς προσπάθησε ν' ἀποδείξῃ θασικῶς δύο πράγματα: Τὸν μὲν π. Χρυσόστομον σχίστην καὶ ἀντάρτην τῆς Ἐκκλησίας, τὸν δὲ Σεβ. Ὑδρας «ζωντανὸν ὄσιον» καὶ «ὀρθοδοξότατον»! Καιρὸς νὰ δοῦμε κατὰ πόσον ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του.

Σκελετὸς καὶ σύνθημα τῆς ὁμιλίας ἦτο: «Ὅποιος δὲν ὑπακούει στὸν ἐπίσκοπο πού ἔχει ὀρθὸ θίον καὶ φρόνημα, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία». Πρὸς ἀπόδειξιν ἐπεκαλέσθη τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀγ. Ἰγνατίου Ἀντισχείας πού γράφει: «Χωρὶς ἐπισκόπου μηδὲν ποιεῖτε». «Ὁ λάθρα τοῦ ἐπισκόπου τι πράσσων, τῷ διαβόλῳ λατρεῖται».

Ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἐκφράζουν ἀληθείας, οὐδεὶς ἔχει ἀντίρρηση, ἀλλὰ ὁ πὸ τὴν ἀπαράιτητον προϋπόθεσιν, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ὀρθοδόξεϊ κατὰ πάντα, οὔτε αἵρετικὰ κηρύσσων, οὔτε μετὰ αἵρετικῶν κοινωνῶν. Ἐνα ἐκ τῶν δύο ἐὰν ἀπουσιάζῃ, τότε οὐδεμίαν ὑπακοή τοῦ ὀφείλει κανεὶς, εἴτε κληρικὸς, εἴτε λαϊκός. Διατί; Διότι χωρὶς τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις μπορεῖ καὶ μετὰ τοῦ μεγαλυτέρου αἵρεσιάρχου νὰ κοινωνῇ, καὶ νὰ ἔχῃ συγχρόνως τὴν ἀπαίτησιν νὰ εἶναι καὶ ἐπίσκοπος τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐκήρυξε ὁ ἴδιος αἵρεσιν! Ἐὰν ἴσχυε κατὶ παρόμοιον στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ βίου τῆς, σήμερα θὰ εἶχε καταντήσῃ ταμεῖον αἱρέσεων καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία τοῦ

Χριστοῦ, «ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας». Καὶ ὁ ἴδιος ἄλλως τε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος γράφει: «Φεύγετε οὖν τὰς αἵρέσεις» τοῦ διαβόλου γὰρ ἐφευρέσεις εἰσὶν». Καὶ προσθέτουν μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: «Ἔστι σχισθῆναι καλῶς» ἔστι γὰρ καὶ κακὴ ὁμόνοια, ἔστι καὶ καλὴ διαφωνία». (Ἰω. Χρυσ. Ρ.Γ. 59, 314). Καὶ προσθετεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Κρεῖττον ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ».

Διὰ τοῦτο μπορεῖ κανεὶς θαυμάσια πλησίον τοῦ ἐπισκόπου του νὰ κακοδοξῇ καὶ μακράν αὐτοῦ νὰ ὀρθοδοξῇ. Μόνον ὁ παπισμὸς θεωρεῖ τοὺς μακράν τῆς κοινωνίας τοῦ πάπα ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἂν ἔχουν τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν κοινωνοῦν μαζί του. Ἡ Ὀρθοδοξία ὅμως πιστεῖ τὸ ἀντίθετον· ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀλήθεια μᾶς διατηρεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὄχι ἡ διοικητικὴ μας ἐξάρτησις ἀπὸ κάποιον κέντρο πού δὲν ἀληθεύει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀπαντῶν πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἔγραφε: «Ὅσοι εἶναι μὲ τὴν ἀλήθεια, εἶναι μὲ τὴν Ἐκκλησία. «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ» καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶν». (Συγγρ. Β. 627). Ὁ δὲ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς ταυτίζει Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου. (Ρ.Γ. 90, 132 ΑC).

Δὲν δημιουργεῖ συνεπῶς ἀνταρσία καὶ σχίσμα μὲ τὸ νὰ φεύγῃ κάποιος μακράν ἐνὸς ἐπισκόπου πού κοινωνεῖ μὲ αἵρετικούς, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἡ πράξις τοῦ αὐτῆς συνιστᾶ πράξιν σωτήριον διὰ τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν πού ἀνήκει. Ταῦτα πάντα τὰ ἐγνώριζε ὁ π. Δανιὴλ διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἔκανε οὐδεμίαν νύξιν περὶ κοινωνίας εἰς τὴν ὁμιλίαν του, διότι θὰ κατέστρεφε, ὅτι εἶχε ταχυδακτυλουργικῶς τοποθετήσῃ, ὥστε νὰ φτιάξῃ ἕναν πύργο... χωρὶς θεμέλια! Καὶ ὅταν ἐτόλμησε νὰ μιλήσῃ γιὰ κοινωνία,

εἶπε, ὅτι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Σεβ. δὲν τὸν κοινωνοῦν γιατί κοινωνεῖ οὗτος μὲ τὸ Φανάρι, ἀλλὰ, πρόσθεσε, ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου δὲν λέει κάτι τέτοιο».

Ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου

Καὶ ποιὸς τοῦ εἶπε ὅτι ὁ π. Χρυσόστομος ἐξήρτησε τὴν διακοπὴν κοινωνίας του μὲ τὸν Ὑδρας ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω ΙΕ' Κανόνα; Βλέπετε πῶς μετέθεσε τὸ θέμα, καὶ τὸ πῆγε σὲ περιοχὴ πού δὲν μπορούσε τὸ ἀκροατήριόν του νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐξέφραζε τὴν θέσιν τοῦ Γέροντος; Ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου θὰ εἶχε θέσιν μόνον στὴν περίπτωσιν πού ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἱερόθεος ἐκήρυττεν αἵρεσιν. Στὴν περίπτωσιν ὅμως πού ὁ ἴδιος δὲν κηρύσσει, ἀλλὰ κοινωνεῖ μὲ αἵρεσιν πού κηρύσσουν ἄλλοι συνεπίσκοποί του, τότε τὸν κοινωνοῦντα μὲ τὴν αἵρεσιν ἱεράρχην ἢ Ἐκκλησίαν δὲν τὸν κρίνει θάσει τοῦ ΙΕ' Κανόνα, ὁ ὁποῖος ἐγράφη τὸν 9ον αἰῶνα, ἀλλὰ συμφῶνως πρὸς τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν καὶ παράδοσιν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔχει θάσιν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ κοινωνῶν μετὰ τῆς αἵρέσεως σ υ γ κ α τ α δ ι κ ᾶ ζ ε τ α ι μετὰ τοῦ αἵρετικοῦ.

«Ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θείαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἐτερόφρονas παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διώττασθαι». (P.G. 160, 105C). «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτους κοινωνοῦντας μεγάλῃ καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφώνητο» (P.G. 99, 1049A). «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται». (Αὐτ. 1164 Α).

«Τοὺς ἅπαξ ἐαλωκότας (συλληφθέντας) τῇ αἵρετικῇ κοινωνίᾳ ἱερωμένους εἰρᾶσθαι (νὰ παύουν) τῆς ἱερουργίας διώριται, ἕως δηλονότι καιροῦ ἐπισκοπῆς τῆς ἀνωθεν προνοίας... Ποῦ γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν π ρ ο δ ω σ ᾶ ν τ ω ν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν γενναίως ἐνηθληκότων καὶ τῶν μηδαμῶς ἐλομένων ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τληπαθεῖν; (Αὐτ. 1636D ἐξ.).

Αὐτὴν τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν θεμελιώδη, τὴν πρώτιστον διὰ τὴν περίπτωσιν πού ἐξετάζουμε, ὁ ὁμιλητὴς τὴν παρέβλεψε τελείως, διότι δὲν τὸν συνέφερε καθόλου. Ὁ Γέροντας ὅμως καὶ στίς δύο ἀπολογίαις του ἐκ 32 καὶ 9 σελίδων, αἱ ὁποῖαι συντόμως θὰ δημοσιευθοῦν, εἰς αὐτὸ τὸ καίριον καὶ βασικώτατον ἐστηρίζετο, ὥστε νὰ ἀποτειχισθῇ τοῦ ἐπισκόπου του.

Ἐὰν ἐχρησιμοποίησε ὁ π. Χρυσόστομος καὶ τὸν ΙΕ' Κανόνα, τοῦτο τὸ ἔκανε, διότι τὸν ἐπικαλοῦνται συνεχῶς διάφοροι ἐπίσκοποι, σὰν τὸν κ. Ἱερόθεον, προκειμένου νὰ συγχύσουν τὰ πράγματα καὶ νὰ καλυφθοῦν ὅπως - ὅπως, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι «ὁ Κανὼν λέει νὰ κόθωμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν. Ἐγὼ ὅμως δὲν κηρύσσω αἵρεσιν». Διὰ νὰ ἀνατρέψῃ λοιπὸν ὁ Γέροντας καὶ τὸ ἀνωτέρω σοφι-

στικὸν ἐπιχείρημά των, ἀνέλυσε ἐν πλάτει τὸν Κανόνα αὐτὸν εἰς τὰ δύο κείμενα τῆς «ἀποτειχισεώς» του καὶ ἀπέδειξε καθαρά ὅτι καὶ ἡ θάσει τοῦ Κανόνα αὐτοῦ ὁ Ὑδρας κρίνεται ἔ ν ο χ ο ς, διότι ἡ Σύνοδος πού μνημονεύει καὶ εἰς τὴν ὁποίαν περιοδικῶς μετέχει καὶ ὁ ἴδιος ὡς μέλος, δὲν ἔκοψε τὸ μνημόσυνον τοῦ Δημητρίου, ὡς ὤφειλε, καίτοι οὗτος κηρύσσει αἵρεσιν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ὡς καὶ ὁ προκατόχος του Ἀθηνάγορας.

Ἀλλὰ μήπως ὁ Ὑδρας μνημονεύει τὸν Πατριάρχην μόνον ὅταν εἶναι Συνοδικός; Οἱ μισοὶ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος μνημονεύουν κατ' εὐθείαν Δημήτριον! Ὅταν συλλειτουργῇ μαζί τους ὑποχρεοῦνται νὰ μνημονεύσῃ Δημήτριον! Μόλις τὸν παρελθόντα Νοέμβριον τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου, δὲν ἐμνημόνευσε καὶ ἔψαλλε καὶ τὴν φήμην τοῦ Δημητρίου, καταμολύνas οὕτω τοὺς πιστοὺς τῆς πανηγύρεως:

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι κοινωνοῦν μαζί τους ὡς τὰ συγκοινωνοῦντα δοχεῖα, οἱ θάλασσες καὶ οἱ ὁρόμοι, καὶ διὰ μέσου τῆς κοινωνίας αὐτῆς εἰς τὸ δηλητήριον τῆς αἵρέσεως τοῦ ἐνὸς μετέχουν ἀναγκαστικῶς καὶ οἱ λοιποὶ, ἐάν δὲν ἀποτειχισθοῦν ἐγκαίρως, εἶναι φανερόν ὅτι μὲ τὴν συνεχιζομένην κοινωνίαν των γίνονται αἰτία νὰ κρατύνεται καὶ ἰσχυροποιεῖται ἡ αἵρεσις, ὁ λαὸς νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν κακοδοξίαν, καὶ ἐλπίς θεραπείας τοῦ κακοῦ νὰ ἀπομένουν μόνον οἱ ὀρθοδόξως ἐνιστάμενοι καὶ διακόπτοντες κοινωνίαν, ὡς συνέβη μὲ τὸν π. Χρυσόστομον, τὴν Ἱ. Μοῆν Ἀγίων Πάντων καὶ τοὺς πιστοὺς πού τοὺς ἀκολουθοῦν, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἱερός Κανὼν ἀποκαλεῖ σ ω τ ῆ ρ α ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ς, ἐνῶ οἱ συνεχιζόντες τὴν κοινωνίαν θεωροῦνται σ χ ῖ σ τ α ι καὶ μ ε ρ ι σ τ α ι τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐπεκαλέσθη τὸν ἀνωτέρω Κανόνα ὁ Γέροντας τῶν Σπετσῶν, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ ἡ θάσει αὐτοῦ εἶναι ἔνοχος ὁ ἐπίσκοπός του, καὶ ὅχι διὰ νὰ καλυφθῇ ὁ ἴδιος, τοῦ ὁποίου τὴν ἡρωικὴν πρᾶξιν καλύπτει σύμπασα ἡ τῆς Ἐκκλησίας μας Παράδοσις.

* * *

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ π. Δανιὴλ ἔσπευσε νὰ βαπτίσῃ τὸν ΙΕ' Κανόνα ὡς «μὴ ὑποχρεωτικόν», διὰ νὰ καλύψῃ καὶ μηδενίσῃ, ὡς ἐφαντάζετο, τὴν ἐνοχὴν τοῦ κ. Ἱεροθέου. Ἔτσι κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ ἱεροκήρυκος, ὁποῖος θέλει μπορεῖ νὰ κόψῃ τὸ μνημόσυνον τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ διακόπτων τοῦτο, οὐδὲν κακὸν πράττει, εἰς οὐδεμίαν ποιήν ὑπόκειται. Ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀφελές καὶ ἀντορθόδοξον σόφισμα ἀποδεικνύεται εὐκολώτατα ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τῶν Ἱερῶν Συνόδων, τὴν πρᾶξιν δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς σελίδας τῶν ὁποίων φαίνεται καθαρά, ὅτι ὅσοι ἐπίσκοποι καὶ κληρικοὶ σὲ περίοδον αἵρέσεως ἐσυνέχισαν νὰ κοινωνοῦν μὲ αὐτὴν, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις ἄλλων συναδέλφων των πού ἠγωνίζοντο κατ' αὐτῆς, κατὰ τὴν ὥρα τῆς δίκης των ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Συνόδου, ἐθρήνουν διὰ τὴν πρᾶξιν των αὐτὴν, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς τὸν λ η σ τ ῆ ν καὶ τὴν π ο ρ ν η ν καὶ ἐκλιπαροῦντες τοὺς Συνοδικούς πατέρας νὰ τοὺς

«...είνουν έπεικνώς! (Σπ. Μήλια, Τόμ. Β', σ. 729-742).
 Πώς ήτο δυνατόν άλλως μιά τόσο σοβαρή πράξη ένός έπισκόπου, ως είναι ή κοινωνία του μέ την αίρεση, να αφήνεται εις την κρίσιν ένός έκάστου, άφου έξ αυτής έξαρτάται ού μόνον ή σωτηρία των μέλων της Έκκλησίας αλλά και αυτή αύτη ή ύπόστασις αυτής;

Διά τούτο και ένας ιεράρχης κανονολόγος, ό Σέρβος Νικόδημος Μίλας, εις ειδικήν του μελέτην περί του ΙΕ' Κανόνος γράφει, ότι οί έχοντες αίρετικών προϊστάμενον κληρικοί οίουδήποτε βαθμού, ... «κέ-νεται δικαίωμα άμα και ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ να άποσχινισθώσι (= να διακόψουν κοινωνίαν) ΠΑΡΑΥΤΑ» από του κακοδοξούντος. (PRAVILA PRAVOSLAVNE NOVI SAD 189, 66. 290, 291).

Και είναι πολύ φυσικόν αυτό, διότι ή ένότης της Έκκλησίας είναι κυρίως μυστική και λειτουργική, εκφραζόμενη διά του ένός Ποτηρίου της Εύχαριστίας και του μνημασύνου, και όχι διοικητική, έξαρτωμένη εκ της θέσεως έκάστου έπισκόπου έν τω σώματί της. Με βάση αυτά τά κριτήρια, έν καιρῷ αίρέσεως, άνεξαρτήτως μιάς κατ' εϋθείαν ή πλαγίας μνημονεύσεως του αίρετικού, ΑΠΑΝΤΕΣ οί έπίσκοποι καλούνται να πούν τό ΟΧΙ εις την αίρεσιν, διαφορετικά κρίνονται άνάξιοι του όνόματος του έπισκόπου (= έπιτηρητού) και φύλακος του Εύαγγελίου, επί του όποιου ώρκίσθησαν όταν έχειροτονούντο. Δι' αυτό τό ΟΧΙ τούς έταξε ή Έκκλησία στην θέσιν που ύπάρχουν, και όχι δι' έράνους και κοινωνικάς δραστηριότητας. Καλά θεθαίως και αυτά, αλλά στόν καιρό τους και στην ιεραρχική τους τάξη. Πάντοτε θά προηγούνται τά της πίστεως και θά έπονται όλα τ' άλλα.

Και έδω άκριβώς εύρίσκεται ή ένοχη και τό κατάκριτον του Σεβ. "Υδρας, και όλων των συναδέλφων του, ότι διά της κοινωνίας των πρ ο σ δ ι δ ο υ ν σ ι ω π ω ν τ ε ς την άγιαν Παρακαταθήκην, ένῶ έχουν συγχρόνως την άπαίτησιν να θεωρούνται και να καλούνται όρθοδοξότατοι! 'Ακόμη και ό άγιος 'Ιγνάτιος τό παραγγέλει; "Όποτε μάς συμφέροκήρυξ, άναφερόμενος εις περίπτωσιν αίρετικού ποιμένος, ιδού τί γράφει: «Πās ό λέγων παρά τά διατεταγμένα, κάν νηστεύη, κάν παρθελεύη, κάν προφητεύη, κάν σημεία ποιή, λύκος σοι φαινέσθω έν προβάτου δορᾷ φθοράν προβάτων κατεργαζόμενος». Διάτί λοιπόν, δέν διακόπτει την μετά του αίρετικού προϊσταμένου του κοινωνίαν ό κ. 'Ιερόθεος, άφου και ό άγιος 'Ιγνάτιος τό παραγγέλει; "Όποτε μάς συμφέρει θά χρησιμοποιούμε μερικά λόγια του άγίου... διά τούς άλλους, όσα δέ αναφέρονται στην περίπτωσή μας θά τά αποκρύπτομεν και θά άπτομεν υπό τό μόδιον της σιωπής;...

Ποιοι οί πραγματικοί σχίσται της Έκκλησίας

Είπαν και λέγουν συνεχώς τόν π. Χρυσόστομον σχίστην, έπειδή δέν θέλησε να τούς άκολουθήσθ ισο-

θίως στην πορεία της άπωλείας των. Το ίδιο κατηγορούσαν παλαιότερον και τούς άγίους. Γράφει λοιπόν ένας από τούς μεγάλους όμολογητάς, που τόν κατηγορούσαν και αυτόν ως σχίστην: «Τό να μη έναντιούται κανείς εις τά κακόδοξα ήθη και λόγια, συμφώνως προς τόν θεολόγον Γρηγόριον, τυγχάνει προδοσία σαφής και παράλυσις των ιερών Κανόνων... διότι ή στάσις αυτή (δηλ. της μη κοινωνίας) δέν δημιουργεί σχίσμα εις την Έκκλησίαν, άλλ' επικράτησιν της αληθείας και διεκδίκησιν των νόμων του Θεού» (Ρ.Γ. 99, 997 έξ.).

Σχίσμα δημιουργούν «ο ι δ ο κ ο υ ν τ ε ς ό ρ θ ο δ ο θ ε ι ν » σάν τόν Σεβ. "Υδρας, οί νομίζοντες δηλ. έαυτούς όρθοδόξους, και οί όποιοι κατά τόν Μ. Βασιλειον «πρός έσχάτον άσθενείας τάς έκκλησίας κατήγαγον» (έπ. 92). Αυτοί έφεύρον και νέαν έκκλησιολογίαν. Όμολογούν δηλ. ότι ό προϊστάμενός τους είναι αίρετικός (πάντοτε θέβαια σέ κλειστό χώρο για να μη άκουσθούν και... παρατέρα!), αλλά συνεχίζουν να κοινωνούν μαζί του, για να μη κάνουν... σχίσμα στην Έκκλησία. Τά άντίθετα άκριβώς των ιερών Κανόνων! Πράγματα όχι πατερικά, αλλά... διαβολικά.

Εις ένα σημείον του λόγου του, διά να δείξη ό ιεροκήρυξ ότι ό Γέροντας είναι επαναστάτης, παρουσίασε στους άκροατάς του την εικόνα ένός καπετάνιου, ό όποιος οδηγεί τό πλοϊον του δια μέσου άγρίας θαλάσσης ασφαλώς εις τόν λιμένα προορισμού του, όποτε ξαφνικά ό ύποπλοίαρχος επαναστατεί έναντίον του, έννοών τόν π. Χρυσόστομον. «'Ιδού τό έγκλημα», αναφωνεί! «'Ο έπίσκοπος "Υδρας έκλεισε ποτέ μάτι, ή πάντοτε άγρυπνεί, ώστε να μη πέση τό πλοϊον στους σκυπέλους του Οίκουμεινισμού, Μασονισμού και Μοντερνισμού;»

Λόγια παχειά, χωρίς αντίκρυσμα αληθείας! Πότε ό "Υδρας ένεφανίσθη δημοσίως με έγκύκλιον ή άρθρον του έναντίον των Οίκουμεινιστών; ΟΥΔΕΠΟΤΕ! Πότε έστω ώμίλησε, ώνοματίζων τούς πεπτωκότας έπισκόπους του Φαναρίου ή της Αμερικής, ώστε να άντιληφθ ή λαός την έπιτελούμένην προδοσίαν εις θάρος των όσίων του; ΟΥΔΕΠΟΤΕ! Τότε τί έκανε στις άγρυπνίες του; Απλούστατα σκεφτότανε πώς να μεγαλώσθ τόν Ναόν του 'Αγίου Νεκταρίου, των άγιων Σπετσιωτών Νεομαρτύρων, και να κυνηγάει τούς... γυμνιστάς, άδιαφορώντας για κείνους που γύμνωσαν την Έκκλησίαν του Χριστού του θεοφάντου ένδύματος της εύπρεπείας της, του όρθου δηλαδή δόγματος. Και γιατί άδιαφόρησε για τό δόγμα; θά ρωτήσουν άσφαλώς πολλοί. Διότι όποιος άγωνίζεται γι' αυτό... «μυρίζει μαρούτι»! 'Εάν αντιδρούσε όπως λένε οί Πατέρες μας κατά των οίκουμεινιστών, τότε θά τραβούσε ότι τραβάει τώρα ό Γέροντας από τόν ίδιον, και τοι δέν νομίζουμε ότι θά έφθαναν σέ τόσο ταπεινά και πεζοδρομίου μέσα που χρησιμοποίησε ό κ. 'Ιερόθεος... Τέτοιες όμως φασαρίες δέν άγαπά ούτε ό άγιος "Υδρας, ούτε οί όμοιοί του συντηρητικοί έπίσκοποι, γι' αυτό και πιπιλίζουν συνεχώς τό σύνθημα: «δέν ήλθε ακόμη ή ώρα».

Ό ιεροκήρυξ όμως έχει διαφορετική γνώμη και

πρέπει να εμφανίση τὸν κ. Ἱερόθεον ἀγωνιστὴν, διὸ καὶ προσθέτει: «Γὰρ γιὰ τὸν πλανᾶσθε μερικοὶ ἀκούσια ποὺ τὸν ἀκολουθεῖτε τὸν π. Χρυσόστομον». Καὶ ἔτσι σὰν ἄλλος δεξιὸς κόλακας τὴν μετὰ τῆς αἱρέσεως κοινωνίαν τοῦ Ὑδρας ἀποκαλεῖ... ἀγρυπνίαν κατὰ τοῦ Οἰκουμεισμοῦ, τὴν δὲ ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀγίων Πατέρων ἀντίδρασιν τοῦ Γέροντος θεωρεῖ πλάνην. ἐπανάστασιν καὶ σχίσμα! Ἄς εὐχηθῶμεν ὁ Θεὸς ἵνα τοῦ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἁμάρτημα, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἐχαρκτήρισε, λέγων: «Ἡ διαίτησή ἐστὶν μεγάλη ἁμάρτημα».

Πρὸς τοὺς ἐσχάτους χρόνους...

Ὡς θὰ ἀντελήφθῃ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ὁ ἀναγνώστης, δεινὴ ἀγνοία ἐπικρατεῖ στοὺς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως. Ὅλοι τοὺς ὁμιλοῦν καὶ δημοσιογραφοῦν ἐν σέβει καὶ τιμῇ (τὸ τί σημαίνει αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε στὸ προσεχές τεῦχος), τὸ δὲ πελώριον θέμα τῆς αἱρέσεως παραμένει ἐντελῶς ἀνυποψίαστο γι' αὐτοὺς, ὅταν θεθαίως δὲν ἐπαινοῦνται κατὰ κόρον οἱ φορεῖς τῆς κακοδοξίας, μέχρι σημείου νὰ γράφεται σὲ περιοδικὸν τῆς Ἱ. Συνόδου γιὰ τὸν Ἀθηναγόραν ὑπὸ θεολόγου Καθηγητοῦ ὅτι ἦτο «ὁ μετὰ τὸν Φώτιον μεγαλύτερος ἴσως ἐκ τῶν Γατριάρχων τῆς Κων)λεως»!!! (Θεολογία, 1977, σ. 209).

Γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῶν πλέον καλῶς, ὅτι μόνον μακρὰν τῆς οργανωμένης Ἐκκλησίας θὰ μπορέσουν ν' ἀναπνεύσουν τὸν γνήσιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀέρα μακρὰν Δημητρίου, Σεραφεὶμ καὶ Ἱεροθέου, ποὺ ἔχουν μείνει μὲ τὰ σύμβολα μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν δὲ πραγματικότητα πορεύονται πρὸς Οὐνιτισμόν, διὰ μέσου τῆς κοινωνίας Ρώμης — Κων)λεως. Τὰ τραγικὰ ὅμως ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς διοικητικῆς οργανωμένης Ὁρθοδοξίας, ἰδοὺ πῶς τὰ περιγράφει ἕνα ὀρθόδοξο περιοδικὸ τῆς Θεο)νίκης.

«Γιατὶ ὅμως αἰσθάνονται οἱ Χριστιανοὶ τόσο πολὺ ἔντονα τὴν ἀνάγκη νὰ καταφύγουν ὅπωςδὴποτε σὲ μιὰ διοικητικὰ οργανωμένη Ἐκκλησία; Αὐτὸ γίνεται γιὰτὶ ἡ Ἱστορία ἔχει μεγάλη δύναμη στὴν ψυχὴ μας. Ἐπειδὴ τὴν Ἐκκλησίαν μέσα στοὺς αἰῶνες τὴν γνωρίσαμε ὀργανωμένην σὲ Πατριαρχεῖα καὶ σὲ Συνόδους, τὴν ταυτίσαμε μὲ τὴν ὀργάνωσίν της αὐτὴν, ξεχνῶν.

τας ὅτι, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἱρέσεων, ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ χανόταν γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ γινόνταν τὸ ὄπλο τῆς κακοδοξίας ἐναντίον τους. Ὅμως, στοὺς ἀποκαλυπτικοὺς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, ἔχουμε ἀφήσει πιά πίσω τὴν Ἱστορίαν καὶ μπήκαμε στὴν ἐσχάτη ὁλολογία. Ἡ πνευματικὴ μας ἐπιβίωσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἐπεσαν πιά ὅλα τὰ ἱστορικὰ μας ἀντερείσματα. Ἡ ἀποστασία ἄλλαξε τοὺς ποιμένας σὲ λύκους καὶ ἡ ὀργανωμένη Ἐκκλησία ποὺ ξέραμε εἶναι πιά σήμερον ἀγέλη λύκων καὶ θάνατος προβάτων. Ὁ διάβολος εἶναι πιά λυμένος. Γιὰ νὰ ἐπιβιώσουμε πρέπει νὰ δοῦμε τὴν Ἐκκλησίαν στὴ μυστικὴ καὶ μυστηριακὴ της οὐσία, γυμνωμένη ἀπὸ τὴν διοικητικὴ ὀργάνωσιν ποὺ γνωρίσαμε στὴν Ἱστορίαν. Στὴν ἀρένα αἱ μάρτυρες γυμνοὶ ἀντιμετώπιζαν τὰ θηρία. Γυμνὴ καὶ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ἐσχάτων καιρῶν θὰ παλέψῃ μαζί τους, χωρὶς Συνόδους, χωρὶς Πατριαρχεῖαν, χωρὶς σύνδεσμον τῶν κατὰ τόπους μικρῶν Ἐκκλησιῶν ἄλλον ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν κοινωνίαν τους μὲ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν...

Καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἀντιχρίστου θὰ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀποκορύφωσίν της. Τὸ μικρὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ὅλο καὶ θὰ μικραίνει. Ὅμως ὅσο πιὸ δυνατός ὁ πόνος τῶν ἡμερῶν ποὺ ἔρχονται, τόσο κοντύτερά μας θὰ εἶναι ὁ Κύριος, φθάνει νὰ μείνουμε πιστοὶ μέχρι τὸ τέλος. Τὸ πλοῖον ποὺ μᾶς ἔφερε μέχρι ἐδῶ, ἡ συνοδική, διοικητικὴ, ὀργανωμένη μορφή τῆς Ἐκκλησίας ἐξωκεῖλε στὰ ρηχὰ τῆς ἀποστασίας καὶ διαλύεται ἀπὸ τὴν βίαν τῶν κυμάτων... (Ρίζες, Δεκ. '82, σ. 3 - 4).

Ὅποιος εἶναι λυμένος ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ κόσμου καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ ὑπακοῆς στὰ ἀντικανονικὰ κατεστημένα τῆς ἐποχῆς μας, ὅποιος ποθεῖ ἀλήθειαν καὶ ὑπακοὴν στὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων του, αὐτὸς βλέπει καθαρὰ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν καὶ ἐπικροτεῖ ὅλη καρδίαν τοὺς ἀνωτέρω πρεφτικoὺς λόγους τοῦ περιοδικοῦ, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς διαστροφὰς τῶν διαφόρων ἱεροκηρύκων καὶ μεγαλωνύμων Καθηγητῶν... Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν στὸ προσεχές φύλλον μὲ τὰς ὑπολοίπους θέσεις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιήλ.

Θ. Μ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομὴ: προαιρετικὴ.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος · Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295